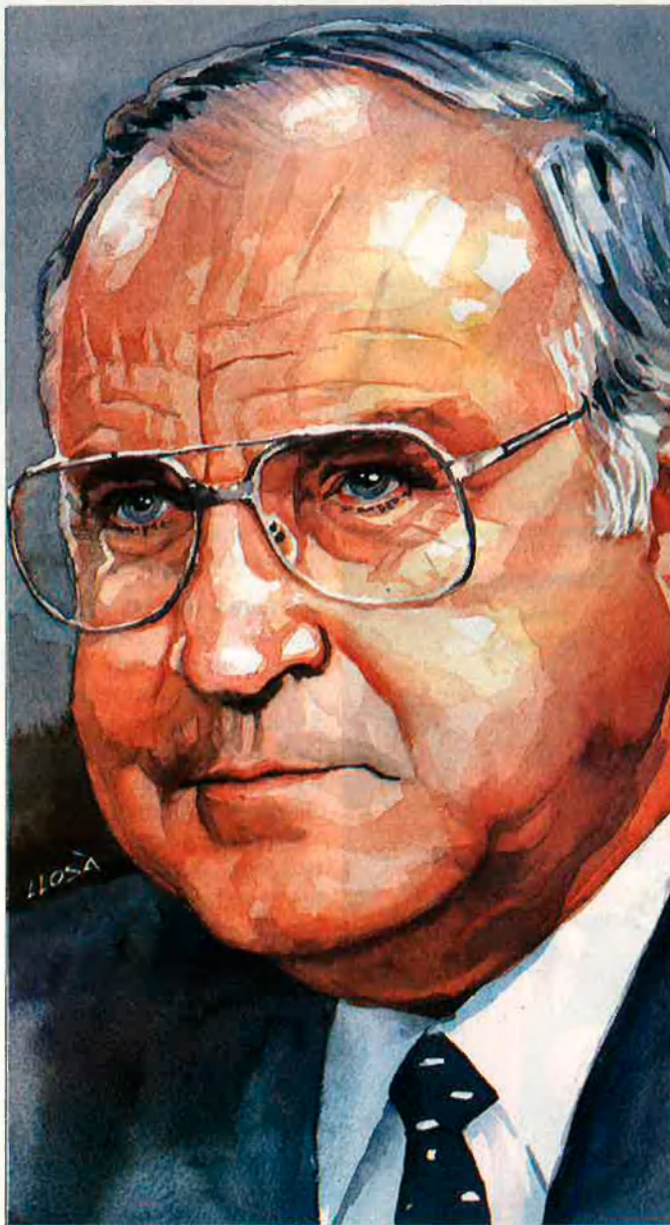

Helmut Kohl, o la salsitxa reunificada

Quan somriu, unes galtes immenses, amb vocació de pans de pagès de quilo, posen a prova els marges de la foto i el concepte de felicitat de qui la mira. Empetitits, perduts entre els plecs d'una solidesa atapeïda i flonja —herència d'anys i anys de salsitxes—, somriuen els ulls del Bismarck del segle XX, Helmut Kohl, el *gegant de Magúncia* (1,93 m d'alçada, 120 quilos de pes), ha confirmat els pronòstics, i ara és el nou *kàiser* de l'Alemanya reunificada. Finalment, doncs, ha aconseguit ser alguna cosa més que l'enorme barril de cervesa que trau protagonisme —a base d'humanitat— als altres dirigents europeus cada cop que es reuneixen.

Aquest ós de seixanta anys —llegim, amb sorpresa i temor, que va doctorar-se en filosofia— ja fa vuit anys que és canceller, i s'ha passat com qui diu mitja vida en les files de la CDU, que, aliada amb la CSU (Unió Social-cristiana) bavaresa (una mena de CiU germànica), governa la RFA des del 1982. Diuen els envejosos que Kohl és tan gros com maldestre —les *anècdotes* que el fan comparable, en ficades de pota, amb Ronald Reagan, han servit d'inspiració a còmics i a articulistes d'arreu del món—; però els maldestres no saben córrer en la direcció exacta i a la velocitat correcta. I Kohl, que ha deixat mig món amb un pam de nas, ha corregut més i més bé que ningú. Europa, ferida i trasbalsada per la desfeta comunista, ha tremolat sota aquest plantígrad insaciable, i ara només pot rendir-se davant el nou *Reich* —una Alemanya rica i xucladora que bé pot empassar-s'ho tot en un tres i no res.

Parlàvem de pams de nassos, perquè més d'un ha fet el ridícul a l'hora d'encarar el futur dels alemanys. Ens ve al record un article que el filòsof i escriptor francès Bernard-Henry Levy —gairebé idolatrat en certs cercles d'alta cultura— publicà no gaires mesos abans que caigués el mur. Deia que la voluntat *unionista* dels alemanys era una presa de pèl, i que els orientals no acceptarien mai de bon grat la reunificació. Levy és —a més de filòsof i escriptor d'anomena-

da— francès, i ja sabem que els francesos, com altres que també coneixem de prop, troben ridícula tota vel·leïtat nacionalista que no sigui la seva. Calia ser molt francès, doncs, per a no entendre que la divisió entre els alemanys no l'havien volguda els alemanys. Levy, ben segur, haurà trobat paraules per rectificar sense tornar-se vermell, però sigui com sigui ara tornem a tenir una sola Alemanya, i Helmut Kohl eixampla les galtes, tapa tohom que hi ha al seu costat i fins i tot es permet fer de *Santa Kohl* amb els soviètics desgraciats que amb prou feines saben com podran

passar l'hivern. Hitler els envià els panzers i provocà més de vint milions de morts; Kohl els envià salsitxes i provà de mantenir-los vius. No hi ha qui entengui els alemanys.

Diuen que no sap parlar, que no encisa les masses, que no seria capaç d'enamorar ni un porc senglar. Diuen que l'únic que té és *instint*. La imatge de l'ós ens ve de nou al cap, inevitable. *Schwarzenegger* Kohl es refrega l'esquena amb l'escorça d'un arbre ex-comunista i ensuma, feliç, la mel interminable que hi ha per tot el bosc.

Albert Mas Griera

L'any 1985 moria al poble de Binissalem (Mallorca) Antoni Ramon i Pol, conegut popularment pel malnom d'*Es Merder*. El malnom ja deixa clara quina era l'opinió que en tenien els seus veïns. D'aspecte deplorable, Antoni passava per ser un dels més pobres del poble, vivint en la més abso-

luta de les pobreses. Però a la mort d'*Es Merder* es destapà el pastís: Antoni era ric. Multimilionari en propietats arreu de Mallorca. La sorpresa fou majúscula, ja que ningú s'explica com és possible que visqués sempre d'aquella manera sent ric. Ara l'Ajuntament, ja que Antoni no va fer testament, reclama part de les seves possessions per poder construir-hi zones verdes i d'equipament.

Els redactors d'aquesta casa encara no hem aconseguit trobar ningú que no estigui content per la derrota d'Emilio Sánchez Vicario davant Sergi Bruguera. Absoluta coincidència sociològic-esportiva: tothom anava a favor del nen. La seva victòria ha comportat una atenció especial als mitjans de comunicació, i Sergi Bruguera s'ha mostrat molt orgullós ja que, diu, "per a qualsevol tennista espanyol és molt important guanyar el campionat d'Espanya". El tennista català ha tingut sempre un suport excepcional des de la Federació Espanyola, cosa que podria explicar aquesta encesa declaració patriòtica.

Kim Manresa, 'Agustí Centelles' de fotografia

El passat dijous 22 de novembre es van atorgar, en la seva primera edició, els Premis Avui 1990 per a diferents gèneres periodístics, que concedeix el rotatiu català. El premi "Agustí Centelles" constituït en memòria d'aquest mestre de la fotografia, que posà les bases del fotoperiodisme modern durant la guerra civil espanyola, amb la seva extraordinària síntesi entre expressió artística i document social, va ser concedit a Kim Manresa, redactor gràfic del diari *La Vanguardia*.

Aquest premi, a part de la dotació econòmica, consisteix en una fotografia original i prou representativa d'Agustí Centelles, gràcies a la generositat de la família hereva de l'insigne fotògraf. Sense dubte, d'un valor entranysable per al fotògraf premiat, a més del reconeixement implícit que comporta a les funcions periodístiques de la fotografia i com a estímul a una feina tan poc valorada

Kim Manresa.

JORDI MORERA

al nostre país i que en aquest cas representa amb tota justícia Kim Manresa per la seva trajectòria dins dels mitjans de comunicació dedicada al reportatge social i humà.

Des de les seves primeres fotografies sobre les lluites obreres l'any 1975, quan tenia catorze

anys, o els reportatges en profunditat que el van fer viatjar per diferents països d'Àfrica i el Carib, fins a l'extens treball sobre la mitologia i tradicions populars a l'entorn dels braus, o la interessant tasca de documentació social dels diferents àmbits de la nit a Barcelona, recollida en un llibre

de recent publicació, Kim Manresa no ha fet altra cosa que madurar el seu personal instint a l'hora de reflectir la realitat quotidiana. Treball que ha tingut la recompensa amb els diferents premis que ha rebut, com el de Fotopress d'enguany.

L'autèntica funció del fotoperiodista es manifesta en el fet que no elabora únicament un document gràfic, sinó que també expressa un concepte estètic. No es limita per tant a certificar uns fets recolzats en el carisma de realitat que té la fotografia, sinó que els interpreta a través d'una particular visió, que ens ofereix més interrogants i suggerències que no simples evidències.

Qualitats que reuneixen les imatges de Kim Manresa, amb la seva eloqüència i capacitat per a transmetre sentiments, per a generar opinions que no necessiten paraules. El valor genuí i autèntic de tot gran fotògraf.

Salvador Rodés

visquem en València

Parlar. Saber escoltar. Aprendre i ensenyar amb il·lusió. Participar i col·laborar.
Fer del valencià un instrument de convivència. No hi ha millor manera
d'impulsar l'ús del valencià a la nostra Comunitat. Preparem així l'entrada a l'Europa plurilingüe.